

A Győri Ítéltábla a dr. Mező Balázs Béla ügyvéd (...) és a Matók Ügyvédi Iroda (..) által képviselt **felperesnek** a dr. Kiss László ügyvéd (...) által képviselt **alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2018. április 11. napján kelt 7.P.20.344/2016/38/I. szám alatt hozott ítélete ellen a felperes részéről 39., 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - megtartott tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes és feleség, ..., személygépkocsi vásárlás céljából 2008 augusztusában megjelent az ... Kft. által szám alatt működtetett ... Autószalonban. Az eladásra kínált gépjárművek közül az ... forgalmi rendszámú Mercedes-Benz (D) GL Dies Kat 2006-GL 320 CDI 4MATIC típusút választotta ki.

A gépjármű vételára 13.500.000,- Ft volt. A peres felek a személygépkocsi finanszírozása érdekében 2008. augusztus 08. napján, PLA... szám alatt, CHF alapú, fix deviza konstrukciójú lízingszerződést kötöttek. A szerződést az alperes nevében az ... Kft. ügyvezetője, ... írta alá. A felperes 2008. augusztus 12-én vette át a gépjárművet.

A szerződésben az összes lízingdíjat 18.117.360,- Ft-ban határozták meg. A felperes a szerződés aláírásától számított 5 napon belül 7.200.000,- Ft, majd 120 havi 90.978,- Ft összegű lízingdíj megfizetését vállalta. Az első lízingdíjat az ... Kft. részére értékesített gépjármű eladásából származó vételár beszámításával teljesítette.

A lízingszerződés 2. pontjában a felperes kijelentette, hogy a PLA/2008.07.01. sz. üzletszabályzatban foglaltakat megismerte, megértette, és azt a szerződés aláírásával magára nézve kötelezőnek ismeri el, és az üzletszabályzat átvételét, a szerződés aláírásával nyugtazza. A lízingszerződés 3. pontja szerint a mértékadó devizanem: CHF. A lízingszerződés 4. pontja szerint felek a kamatváltozásból és az árfolyamváltozásból eredő követelések elszámolásának időpontjaként, a futamidő végét kötötték ki. A felperesre kedvezőtlen változás esetén, a futamidő a fizetendő összeggel - azonos törlesztő részletek mellett - meghosszabbodott, neki

visszajáró összeg esetén pedig, azt a részére az alperes visszautalta volna.

A PLA/2008.07.01. sz. üzletszabályzat I.7. és I.19. pontjai alapján az alperes rendkívüli kamat

és/vagy árfolyam esemény bekövetkezése esetén (25%-os mértéket meghaladó növekedés), jogosult volt a lízingszerződés 4. pontjától eltérően, a futamidő vége előtt érvényesíteni a kamat,- és árfolyamváltozásból eredő követelését.

Az alperes a 2014. évi XL. törvény alapján elszámolt a felperessel, melyet 2015. május 5-én vett át. Az elszámolással szemben panasszal élt, melyet az alperes elutasított.

A felperes többször módosított keresetében a szerződés semmisségen alapuló érvénytelenségének megállapítását, és a szerződés ítélethozatalig történő hatályossá nyilvánítását, a 2015. június 22-én kelt felmondás jogellenességének, valamint annak megállapítását kérte, hogy az üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé.

A lízingszerződés tárgyát képező gépjármű tekintetében a tulajdonjogának megállapítása, a tulajdonjog bejegyzése, a törzskönyv kiadására kötelezés iránt terjesztett elő keresetet.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes képviselőjében eljáró ... nem volt az alperes törvényes képviselője, továbbá ügyleti képviselői joggal sem rendelkezett, ezért a szerződés a Hpt. 47.§ (1) bekezdésébe ütközik.

Előadta, az üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé, mivel azt az alperes nem adta át a felperesnek, és a felek egyedileg nem tárgyalták meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Azzal védekezett, hogy a lízingszerződés a felek között érvényesen létrejött. Kifejtette, a felperes a lízingszerződés 1. és 2. pontjai alapján a szerződés aláírásával elismerte, hogy a PLA/2008.07.01. sz. üzletszabályzatot megismerte, és átvette. Ebből következik, hogy az okiratban foglaltakkal szemben, a felperest terheli a bizonyítás.

Álláspontja szerint a lízingszerződés jogi természetéből következik, hogy a felperes nem szerezhette tulajdonjogot a gépjárművön. Emiatt a tulajdonjog bejegyzése, és a törzskönyv kiadása iránti kereseti kérelme is alaptalan.

Állította, a szerződéskötéskor a hatályos jogszabályok szerinti tájékoztatási kötelezettségének

eleget tett. Álláspontja szerint a lízingszerződés, az üzletszabályzat, és a hirdetmény rendelkezései alapján, egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés árfolyamkockázattal jár. A lízingszerződés alapján az üzletszabályzat a szerződés részévé vált.

Az alaki kifogás körében előadta, hogy az ... Kft. képviselője az alperessel kötött együttműködési megállapodás alapján, rendelkezett képviselői joggal. Amennyiben a

bíróság úgy találja, hogy ... képviseleti joga nem állt fenn, az alperes az álképviselő eljárását jóváhagyja.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 168.222 forint perköltséget.

Ítéletének jogi indokolásában rögzítette, hogy a per tárgyát képező szerződés lízingszerződésnek minősül, mivel a szerződéskötéskor hatályos Hpt. pénzügyi lízing fogalmának mindenben megfelel. A gépjármű tulajdonjogát a szállítóval kötött adásvételi szerződéssel az alperes szerezte meg, míg a felperest a gépjármű használati joga illeti meg.

A tulajdonjog megállapítása, bejegyzése és a törzskönyv kiadása iránti kérelem ezért megalapozatlan. Érvényes lízingszerződéssel a fenti okok folytán a lízingbevevő tulajdonjogot nem szerez a lízingtárgyon, egy érvénytelen szerződés pedig joghatás kiváltására nem alkalmasa.

Ezt követően vizsgálta, hogy a szerződés létrejött-e a felek között. Meghivatkozta az rPtk. 205. § (1) bekezdését, a 217. § (1) bekezdését és a Hpt. 210. § (1) bekezdését. Rögzítette, hogy a felperes előadása szerint a szerződés általa becsatolt példányát aláírta. Az nem volt vitás a perben, hogy a szerződés alperes által becsatolt példányán az ... Kft. aláírása szerepel. A szerződés írásbeli létrejöttének nem feltétele, hogy a szerződő felek aláírása egyazon okiraton szerepeljen. Így a perbeli szerződés az írásbeliség követelményeinek megfelel.

A felperes képviseleti jog hiányára történő hivatkozását nem találta megállapíthatónak, mivel az rPtk. 219. § (1) bekezdése értelmében képviselő útján is lehet szerződést kötni. Az alperes az ... Kft., illetve ügyvezetője aláírását jóváhagyta, így az rPtk. 221. § (1) bekezdése értelmében nem volt jelentősége annak, hogy ez utóbbi a szerződéskötés időpontjában rendelkezett-e képviseleti joggal.

Ezt követően azt vizsgálta, hogy az Üzletszabályzat a szerződés részévé vált-e, figyelemmel az rPtk. 205/B. § (1) bekezdésében foglaltakra. Rögzítette, hogy az egyedi kölcsönszerződés aláírásával felperes elismerte, hogy az Üzletszabályzatban foglaltakat megismerte, megértette, magára nézve kötelezőnek ismeri el. Nyugtázta az Üzletszabályzat átvételét is. Így a perben a felperest terhelte mindezek ellenkezőjének a bizonyítása.

Úgy ítélte meg, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, mivel házastársa tanúvallomása nem volt alkalmas arra, hogy kétséget kizáróan cáfolja az Üzletszabályzat átvételének tényét. Ezért álláspontja szerint az alperes Üzletszabályzata a szerződés részévé vált.

Az árfolyamkockázat telepítésének tisztességtelensége és a tájékoztatás elégtelensége körében rögzítette a 6/2013. Polgári Jogegységi határozatban foglaltakat. Kiemelte, hogy a jogegységi határozat szerint ezen szerződéstípus önmagában amiatt, hogy a kedvezőbb kamatmérték ellenében az árfolyamkockázat az adósnál jelentkezik, nem érvénytelen. Az érvénytelenségi oknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia.

A jogegységi határozat kifejti, hogy maga a deviza alapú kölcsönszerződés konstrukciója nem ütközik jogszabályba. Ebből következően az, hogy az árfolyamváltozás kockázata az adóst terhelte, nem tette magát a konstrukciót jogszabályba ütközővé.

A tájékoztatási kötelezettség megfelelése körében meghivatkozta a Hpt. 203. § (1), (6) és (7) bekezdésében foglaltakat. Megállapította, hogy az alaptörvény 28. Cikk, valamint az rPtk. 4. § (1) bekezdése és 205. § (3) bekezdése értelmében nem vitásan az alperest kockázat feltárási kötelezettség terhelte.

A 6/2013. PJE határozat értelmében azonban a tájékoztatási kötelezettség megsértéséhez sem a Ptk., sem a Hpt. nem fűzi a semmisség jogkövetkezményét, így maga a megkötött szerződés emiatt nem jogszabályba ütköző.

Kiemelte, hogy a 2/2014. Polgári Jogegységi határozat értelmében a kölcsönszerződés azon rendelkezése, hogy az árfolyamkockázatot - kedvezőbb kamatmérték ellenében - korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az átlagosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma nem világos, nem volt érthető. Ha a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen, vagy teljesen érvénytelen.

A tájékoztatás formáját a jogszabály nem írja elő, a kockázatteltérő nyilatkozat hiánya önmagában nem jelenti az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési feltétel tisztességtelenségét.

Kiemelte, hogy az alperes által a felperesnek adott tájékoztatás tartalma a perbeli adatok alapján nem volt rekonstruálható, figyelemmel az ellentétes tanúvallomásokra. Ezért a rendelkezésre álló finanszírozási kérelem és az Üzletszabályzatnak a részletesen idézett rendelkezéseinek (ítélet indokolás 9. oldal 5. bekezdés - 10. oldal 1. bekezdés) értékelése alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az egyedi szerződés szövegéből, az Üzletszabályzat rendelkezéseiből egyértelműen felismerhető volt az átlagos mércén keresztül megítélt konkrét fogyasztó, a felperes számára az árfolyamkockázat mibenléte. A felperes nem gondolhatta alappal azt, hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs reális valószínűsége, vagy bizonyos mértékben korlátozott, tehát van egy maximuma. Az árfolyamkockázat korlátlan viselésének szerződési rendelkezései a felperes számára világosan felismerhető és érthető volt.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben kérte az ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást, valamint a felmerült perköltség megfizetésére is igényt tartott.

Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság törvénysértő módon tulajdonított bizonyító erőt ... tanú vallomásának. A tanú csak általánosságban nyilatkozott. Ugyanakkor

nem vette figyelembe házastársa ... tanúvallomását, aki a szerződéskötéskor végig jelen volt, minden iratot mappázott. A tanú pedig állította, hogy Üzletszabályzatot nem kaptak.

Az árfolyamkockázat telepítésének a tisztességtelensége és a tájékoztatás elégtelensége miatt a kikötés érvénytelen. Ekörben téves az elsőfokú bíróság jogi álláspontja.

A tulajdonjog megállapítása és a törzskönyv kiadása körében hangsúlyozta, ha az ítéltábla megállapítja a lízingszerződés érvénytelenségét, akkor a kifizetett vételárra tekintettel a tulajdonszerzési jogcím az adásvétel.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az rPp. 221. § (1) bekezdése szerint indokolási kötelezettségét megszegte, nem indokolta meg, hogy az általa becsatolt írásszakértői szakvélemény miatt mellőzte. Ez az alperes rosszhiszemű pervitelét igazolja.

Kiemelten hivatkozott arra, téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy az Üzletszabályzat a szerződés részévé vált volna. Hangsúlyozta, hogy ő kölcsönszerződést, nem pedig lízingszerződést kötött, mint ahogy az az ítéletben szerepel.

Előadta, hogy az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás nem volt megfelelő, illetve azt az alperes egyáltalán nem adta meg részére. Így sérült a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglalt rendelkezés.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével és az irányadó jogszabályok helyes értelmezésével hozta meg érdemi döntését. Az ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság megalapozott jogi álláspontját, és az ítélet indokolásában foglaltakat. A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződéskötéskor hatályos Hpt. II. számú mellékletének 11. pontja értelmében a perbeli szerződés lízingszerződés, mivel a pénzügyi lízing fogalmának maradéktalanul megfelel.

Ez a tény egy laikus számára is észrevehető volt, hiszen a megnevezés vastagítva szerepel a felperes által aláírt finanszírozási kérelem legelején.

A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a valamelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben történő megállapodása szükséges. Abban az esetben, ha valamely szerződés Általános Szerződési Feltételek alkalmazásával jön létre, az rPtk. 205. § (1) bekezdése és 205/B. § (1) bekezdése alapján a szerződés egyedileg megtárgyalt kikötései és az Általános Szerződési Feltételek együttesen alkotják a szerződést (BDT2014.3107.). Az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) az Általános Szerződési Feltétel formájában meghatározható szerződési kikötések körét nem korlátozta, így nincs akadálya annak, hogy akár a főszolgáltatáshoz kapcsolódó, akár a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötések Általános Szerződési Feltételként váljanak a felek szerződésének részévé.

A felperes fellebbezési érvelését és a fentieket figyelembe véve az ítélőtábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az Üzletszabályzat a szerződés részévé vált-e.

A perben nem volt vitatott, hogy az Üzletszabályzat rendelkezései Általános Szerződési Feltételnek minősülnek. Annak, hogy az Általános Szerződési Feltétel a szerződés részévé váljon az rPtk. 205/B. § (1) bekezdésében írt feltételek megvalósulása szükséges, az, hogy az Általános Szerződési Feltétel alkalmazójával szerződő másik fél számára az Üzletszabályzat megismerhető legyen, és azt el is fogadja.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes az egyedi lízingszerződésen általa sem vitatottan aláírásával elismerte, hogy az Üzletszabályzatban foglaltakat megismerte, megértette, magára nézve kötelezőnek ismeri el, és nyugtázta az Üzletszabályzat átvételét. Mivel a felperes az Üzletszabályzat átvételét tagadta, ezért az rPp.164.§./1/ bekezdés értelmében a bizonyítás őt terhelte.

A felperes házastársának a 18. számú jegyzőkönyvben megtett tanúvallomása nem szolgáltatott elegendő bizonyítékot a felperes állításának alátámasztására figyelemmel arra is, hogy a tanú a felperes közeli hozzátartozója. Így nyilvánvalóan tőle teljesen elfogulatlan vallomástétel nem várható el. Ezen túlmenően a tanú kifejezetten az ügyletkötésben nem vett részt, a tárgyaló felektől 3-4 m távolságra volt, és a gépkocsi megtekintésével foglalkozott. Saját előadás szerint sem hallott mindent.

A felperes fellebbezésében vitatta az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás megfelelőségét, és arra hivatkozott, hogy a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdése szerinti kötelezettségét az alperes megsértette.

Mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette a 2/2014. PJE határozat 1. pontja szerint a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezésének tisztességtelensége, amely szerint az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető. Abban az esetben, ha a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető volt az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa, a vizsgált kikötés tisztességtelenségét az rPtk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem lehet megállapítani.

Ekörben az ítélőtábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolása 8. oldalán kifejtett jogi álláspontját. A felperesi érvelésre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Tény, hogy a perbeli esetben külön kockázatfeltáró nyilatkozat nem készült, ez azonban a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem eredményezi a kölcsönszerződésnek az rPtk. 200. § (2) bekezdésén alapuló érvénytelenségét.

A következőket bírói gyakorlat szerint a más jogágak (pénzügyi, közigazgatási, jogi) kötelező szabályait sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha a más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a

szerződés érvénytelenét is okozza, vagy pedig a törvény értelmezéséből, az összes körülményből nyilvánvaló módon megállapítható, hogy a külön jogszabály - egyéb más jogági szankciók mellett - a szerződés érvénytelenségét nem kívánja megengedni (BDT2006.1450., BDT2009.2004.). A pénzügyi jog körébe tartozó Hpt. felperes által is meghivatkozott rendelkezése azonban a kockázatfeltáró nyilatkozat elmaradásához nem fűzte a semmisség jogkövetkezményét.

Azt az elsőfokú bíróság a rendelkezés álló eljárási adatok alapján helyesen állapította meg, hogy nem volt rekonstruálható a felperesnek a szerződés megkötése előtt adott szóbeli tájékoztatás tartalma. Kifejezett tájékoztatás hiányában pedig a szerződés rendelkezéseit, illetve a fentebb kifejtett jogi álláspont alapján a szerződés részévé vált Üzletszabályzatnak az elsőfokú ítéletben is részletesen meghivatkozott rendelkezéseit (ítélet indokolás 9. oldal 5. bekezdéstől a 10. oldal 1. bekezdéséig) kellett vizsgálni, hogy a fogyasztó alappal gondolhatta-e, hogy őt nem terheli árfolyamkockázat, illetve, hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa.

A peradatok alapján azonban ez nem állapítható meg, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette az ítélet indokolás 9. és 10. oldalán. Az abban foglaltakkal az ítéltábla mindenben egyetértette, azt megismételni nem kívánja.

Az egyedi szerződés szövegéből és az Üzletszabályzat rendelkezéseiből az ítéltábla - az elsőfokú bírósággal egyezően - úgy ítélte meg, hogy a tájékoztatás az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára is világos és érthető volt. Az Üsz. VIII. pontja a havi fix konstrukció tekintetében rögzíti, hogy a lízingszerződés futamideje meghosszabbodik a kamatváltozás I. és II. megfizetésére rendelkezésre álló fizetési határidő időpontjáig. Ebből a felperes is felmérhette, hogy a változás mértékére semmilyen korlát, maximum nincs.

Az ítéltábla álláspontja szerint az alperestől kapott tájékoztatás érthető és világos volt, a tájékoztatás a kockázatfeltárás tartalmi követelményeinek is megfelelt. Ezért a felperesnek reális lehetősége volt, hogy az ügyletben rejlő kockázatok mérlegelésével döntsön a szerződés megkötéséről.

Hangsúlyosan hivatkozott az ítéltábla a Kúria 2/2012. (XII.10.) PK vélemény 6/a. pontjához kapcsolódó indoklásra is, amely szerint a fogyasztónak minősülő szerződő fél esetében is elvárható magatartás, hogy a szerződési feltételeket tartalmazó okiratot aláírás előtt áttanulmányozza, szükség esetén ehhez határidőt kérjen, vagy tájékoztatásra igényt tartson. Amennyiben a felperes úgy írta alá a szerződési nyilatkozatát, hogy az abban foglaltaknak nem tulajdonított jelentőséget, azt nem olvasta el, nem értelmezte, nem szolgálhat a perbeli hivatkozás alapjául az rPtk. 4. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel.

A felperes nagy összegű hosszú távú lízingszerződést kötött, szerződési kötelezettségei tartós jogviszony keretében több éven keresztül fennállnak, így elvárhatóan köteles lett volna tájékozódni saját szerződéses kötelezettségeiről, még azt megelőzően, hogy a rá vonatkozó kötelezettségeket, illetve saját nyilatkozatát tartalmazó okiratot aláírja. Amennyiben ennek nem tett eleget, úgy ezen saját felróható magatartására előnyök szerzése végett alappal nem hivatkozhat. Az, hogy a felperes nem a fentiek szerint elvárható magatartást tanúsította, az Üzletszabályzat megismerése vonatkozásában nem eredményezheti az rPtk. 205/B. § (1) bekezdésében írt feltételek megállapíthatóságának hiányát. Ebből következően a szerződés egyedileg megtárgyalt feltételei és az Általános Szerződési Feltételek együttesen alkotják a perbeli esetben a felek megállapodását.

Az ítéltábla a képviseleti jog hiánya tekintetében teljes körűen osztotta az elsőfokú bíróság helyes, megalapozott jogi álláspontját.

A képviseleti jog hiányában kötött szerződés jogi megítélése attól függ, hogy a képviselt személy utóbb jóváhagyja-e a képviseleti jog nélkül eljáró személy, az úgynevezett álképviselő eljárását. Ha nem, a képviselt személy részéről hiányzik a szerződési akarat, ezért a szerződés nem minősül létrejöttnek. Ellenkező esetben azonban úgy kell tekinteni, mintha az álképviselő szabályszerű meghatalmazással járt volna el. A képviselt személy az álképviselő eljárását jóváhagyó nyilatkozatát szóban, írásban, de akár ráutaló magatartással is kifejezésre juttathatja. A képviselt intézmény álképviselő eljárását jóváhagyó magatartásának minősül, ha a nevében aláírt szerződés alapján folyósítja a kölcsönt a lízingbevevő részére. A perbeli esetben a folyósítás megtörtént, ezen túlmenően az alperes az ... Kft. eljárását az rPtk.221.§./1/ bekezdése alapján jóváhagyta, így a lízingszerződés létrejöttnek minősül.

Alapítan a felperes tulajdonjog megállapítására és a törzskönyv kiadására vonatkozó érvelése is.

A peres felek nem vitásan lízingszerződést kötöttek. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem a gépjármű tulajdonjogát, hanem kizárólag használati jogát szerezte meg, míg az alperes a szállítóval kötött adásvételi szerződéssel a gépjármű tulajdonosa lett. A lízingszerződésben foglaltaknak kell teljes egészében teljesülnie ahhoz, hogy a felperes tulajdonjogot is szerezzen.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűen mellőzte a felperes által becsatolt magán írásszakértői szakvélemény értékelését, illetve ... tanúkénti meghallgatását. A magánszakértői szakvéleményben foglaltak a per eldöntése szempontjából nem relevánsak, hiszen az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása 5. oldal utolsó bekezdésében helyesen fejtette ki, hogy a külön-külön okiratban foglalt aláírások megfelelnek a rPtk. 217. § (1) bekezdésében a Hpt. 210. (1) bekezdésében meghatározott írásbeli alaknak. Nem volt tehát relevanciája annak, hogy az alperes által 20. sorszám alatt becsatolt lízingszerződésen nem a felperes aláírása szerepelt, különös figyelemmel arra, a felperes elismerte, hogy a keresetlevele mellékleteként becsatolt lízingszerződésen az aláírás tőle származik.

... tanúkénti meghallgatását a felperes ugyan kérte, akit az elsőfokú bíróság meg is idézett. A tanú idézése azonban „Nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Ezért az elsőfokú bíróság a 34. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt végzésével erről tájékoztatta a felperest, és nyilatkozattételre hívta fel, egyben figyelmeztette a Pp. 141. § (6) bekezdésére. A felperes azonban semmiféle nyilatkozatot nem tett.

Mindezen indokok kiemelésével az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes felmerült bruttó összegű másodfokú perkoltségének a megfizetésére.

A felperes a fellebbezési eljárási illetéket leróta, ezért erről rendelkezni nem kellett.

Győr, 2018. szeptember 20.

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Molnár Andrea sk. bíró